

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 3. prosince 2019, o odvolání obžalovaného [údaje o účastníkovi] proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2019, č. j. 41 T 9/2018-2631,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným dvěma zločiny podvodu jednak dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku a jednak dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, jichž se měl dopustit tím, že

dne 26.03.2014 jako zástupce spol. M. I. B. International special detective force, s. r. o., IČ: 25659839, sepsal jako zprostředkovatel po předchozím příslibu zajištění úvěru ve výši 95 000 000 Kč na refinancování stávajících úvěrů, s tím, že má úzké vazby na vedení spořitelního družstva Artesa, a proto je schopen požadovaný úvěr zajistit, ač se toto jeho tvrzení nezakládalo na pravdě, a v úmyslu se obohatit s pošk. [jméno] [příjmení], [datum narození], zástupcem spol. Colosseum Restaurants, s. r. o. smlouvu o zprostředkování, na základě které měl v postavení zástupce obchodní společnosti M I. B. International special detective force, s. r. o., vyvíjet činnost směřující k tomu, aby společnost Colosseum Restaurants, s. r. o. uzavřela se společností A, spořitelní družstvo, IČ: 25778722, úvěrovou smlouvu, která bude financovat nové, nebo refinancovat stávající úvěry skupiny Colosseum Restaurants, s.r.o., kdy za tuto činnost měla být vyplacena zprostředkovateli odměna ve výši 27 000 Kč za každý schválený, resp. načerpaný jeden milion korun českých, na základě této smlouvy uhradila poškozená společnost obžalovanému zálohu ve výši 847 000 Kč (včetně DPH), a to na účet společnosti M I. B. International special detective force, s. r. o., č. účtu [bankovní účet], konkrétně dne 4.4.2014 částku 423 500 Kč, dne 15.4.2014 částku 215 000 Kč a dne 22.4.2014 částku 208 500 Kč, avšak obžalovaný úvěr u spořitelního družstva Artesa nezajistil a finanční prostředky získané vyplacením zálohy si ponechal pro vlastní

potřebu, čímž způsobil obchodní společnosti Colosseum Restaurants, s. r. o., IČ: 62915797, škodu ve výši 847 000 Kč,

1) v období od léta roku 2013 do 4. 5. 2016 v úmyslu obohatit se o finanční prostředky poškozeného [jméno] [jméno], [datum narození], vylákal na něm finanční hotovost v celkové výši 22 300 000 Kč, kterou poškozený vyplatil postupně, a to jednak na základě tří smluv o půjčce uzavřených s obžalovaným ve dnech 26. 7. 2013, 9. 10. 2013 a 30. 12. 2013, vždy na částku 1 000 000 Kč, takto ze smluv o půjčce poškozený vyplatil obžalovanému celkem 3 000 000 Kč, přičemž obžalovaný odůvodňoval půjčky řešením svých podnikatelských aktivit a poškozeného opakovaně utvrzoval v tom, že je prosperujícím podnikatelem s vysokými příjmy, a že se poškozený bude podílet na ziscích z podnikání obžalovaného, ač si vzhledem ke své finanční situaci i datům splatnosti půjček byl vědom toho, že nebude schopen finanční prostředky vrátit, dále pak poškozený převedl k žádosti obžalovaného bankovními převody ze svého účtu č. [bankovní účet] na účty obž. [jméno] [příjmení], a to na účet č. [bankovní účet] v bance Citibank, na který převedl pěti postupnými platbami v době od 15.09.2014 do 18.11.2014 celkovou částku 1 700 000 Kč, a na účet č. [bankovní účet] v Komerční bance, na který převedl osmi postupnými platbami v době od 29.07.2013 do 22.08.2014 částku celkem 4 600 000 Kč, dále pěti postupnými platbami v hotovosti předal obžalovanému v období 3. 10. 2013 až 4. 5. 2016 částku ve výši celkem 1 300 000 Kč, dne 10. 9. 2013 předal obžalovanému v hotovosti částku 8 000 000 Kč, dne 17. 9. 2013 částku 2 000 000 Kč a dne 26. 9. 2013 částku 1 700 000 Kč, a to pod nepravdivou záminkou uváděnou obžalovaným, a to též v návaznosti na již dříve poskytnuté půjčky, kterou byl příslib obchodní transakce spočívající v získání fotovoltaické elektrárny Dubí, která je umístěna na pozemku parc. č. 448/6 v obci Dubí, k. ú. Mstišov, zapsáno na LV 350, přičemž peníze poškozeného záměrně nepoužil ke sjednanému účelu, a tím, že porušil ujednání ve smlouvě o postoupení pohledávky uzavřené dne 12.08.2015 mezi spol. Skanska, a. s. se sídlem Praha 4, Líbalova 1/2348 jako postupitelem a spol. Support 7, s. r. o. se sídlem Praha 5, K novým domkům 103 zastoupené obžalovaným Kirschnerem jako postupníkem nezaplacením sjednané ceny za postoupení pohledávky ve výši xanon-294x ani její části do termínu uvedeného v čl. III. citované smlouvy, tedy do dvou dnů, a ani v prodlouženém termínu, došlo ke zrušení této smlouvy a dne 18. 11. 2015 byla pohledávka prodána jinému kupci, přesto obž. [příjmení] nadále, a to i po prodeji pohledávky jinému kupci, vzbuzoval v poškozeném [příjmení] dojem, že má skutečně reálnou možnost zajistit slibované vlastnictví pohledávky a tím získání předmětné elektrárny, a na podporu svého tvrzení a za účelem vzbuzení větší důvěry u poškozeného uváděl nepravdivou informaci, že je k uvedené obchodní záležitosti zmocněn společností Skanska, a. s., čímž vzbudil jeho důvěru a obžalovaný, aniž by svým slibům dostál, nevrátil vylákané finanční prostředky a ponechal si je pro vlastní potřebu, čímž způsobil poškozenému [jméno] [příjmení], [datum narození], škodu ve výši 22 300 000 Kč,

2) v období od léta 2015 do 16. října 2015 v úmyslu obohatit se o finanční prostředky poškozeného [příjmení] [jméno] [příjmení], [datum narození], vylákal na něm finanční hotovost v celkové výši 13 000 000 Kč, a to pod nepravdivým příslibem obchodní transakce spočívající v koupi fotovoltaické elektrárny Dubí, která je umístěna na pozemku parc. č. 448/6 v obci Dubí, k. ú. Mstišov, zapsáno na LV 350, a ačkoli v době vylákání této finanční hotovosti na pošk. Ing. [jméno] [příjmení] byla již zrušena smlouva o postoupení pohledávky uzavřená dne 12.08.2015 mezi spol. Skanska a. s. se sídlem Praha 4, Líbalova 1/2348 jako postupitelem a spol. Support 7 s. r. o. se sídlem Praha 5, K novým domkům 103, zastoupené obžalovaným [příjmení] jako postupníkem, přesto tvrdil poškozenému, že má předjednáno, že mu spol. Skanska tuto svoji pohledávku prodá, čímž měl poškozený fotovoltaickou elektrárnu Dubí získat, kdy součástí těchto nereálných slibů obžalovaného bylo jeho tvrzení, že je k uvedené obchodní záležitosti zmocněn společností Skanska, a. s., což se nezakládalo na pravdě, takto vylákal od poškozeného v průběhu měsíce října 2015 částku 3 000 000 Kč v hotovosti a částku 10 000 000 Kč, jež mu byla zaslána dvěma bankovními převody po částkách 5 000 000 Kč ve dnech 15. a 16. 10. 2015 z účtu č. 2145625/5800

na účet společnosti S 7, s. r. o., vedený u Komerční banky č. 107 [bankovní účet], a ačkoliv tuto slibovanou obchodní transakci nezajistil, finanční prostředky nevrátil a ponechal si je pro vlastní potřebu, čímž způsobil poškozenému [příjmení] [jméno] [příjmení], [datum narození], škodu ve výši 13 000 000 Kč,

Za trestný čin specifikovaný pod bodem II. výroku rozsudku byl obžalovanému [jméno] [příjmení] podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, v případě trestného činu specifikovaného pod bodem I. výroku rozsudku bylo rozhodnuto o upuštění od uložení souhrnného trestu k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 7T 55/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 7 To 226/2015.

Obžalovanému pak byla podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložena povinnost uhradit škodu poškozenému [jméno] [příjmení] ve výši 19 300 000 Kč a poškozenému [příjmení] [jméno] [příjmení] ve výši 13 000 000 Kč, když poškozený [jméno] [příjmení] byl podle § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytkem nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Rozsudek nenabyl právní moci, neboť jej v zákonem stanovené lhůtě napadl obžalovaný [jméno] [příjmení] odvoláním, které prostřednictvím svého obhájce směřuje proti výroku o vině, proti výroku o trestu a rovněž i proti výroku o náhradě škody. V podrobnostech obžalovaný namítá, že nalézací soud zcela pominul všechny okolnosti, které svědčí v jeho prospěch a které potvrzují jeho výpověď, s těmito že se nejenže nevypořádal, ale ani je v odůvodnění rozsudku nezmínil. Rozsudek sám pak hraničí s nepřezkoumatelností.

Takto k bodu I. výroku rozsudku soud podle obžalovaného zcela opomíjí významné okolnosti zahájení spolupráce mezi obžalovaným a svědkem [příjmení], kdy to byl svědek [příjmení], kdo nejprve žádal obžalovaného údajně pro jiný projekt (společnost P Národní, s.r.o.) o poskytnutí finančních prostředků do společného projektu ve výši alespoň 10 milionů Kč, přičemž zastíral dosavadní hospodářské výsledky a neuspokojivou finanční situaci společnosti Colosseum Restaurants, s.r.o., která dlužila finanční správě přes 25 milionů Kč, což primárně byl důvod, proč nebylo možné požadovaný úvěr zajistit. Obžalovaný činil kroky ke zprostředkování úvěru, sám měl na úspěšném výsledku osobní obchodní zájem. Odvolatel dále rozporuje závěr nalézacího soudu o tom, že neměl úzké vazby na spořitelní družstvo Artesa a nemohl proto zajistit požadovaný úvěr, když ve skutečnosti měl kontakt na pana [příjmení]. Soud neobjektivně upřednostnil sdělení Artesy, že žádost o úvěr uvedené společnosti není v interním systému evidována, oproti tvrzení svědků, zaměstnanců Artesy, o tom, že ne všechny žádosti o úvěr jsou v interním systému Artesy evidovány. Dle názoru obžalovaného je kriminalizováno jednání, které je jednoznačně jednáním civilněprávním, přičemž v něm není dán žádný podvodný úmysl.

K bodu II/1 výroku rozsudku obžalovaný namítá neobjektivní hodnocení svědectví poškozeného [jméno] soudem. Podle obžalovaného sice je pravdou, že si od jmenovaného půjčil finanční prostředky, nicméně ne ve výši, kterou uvádí [jméno] [příjmení], a rozhodně je od něj nevylákal s podvodným úmyslem. I v tomto případě jde o civilní spor, v němž je potřeba zohlednit vzájemné pohledávky. Soud prvního stupně se nijak nevypořádal s tím, že poškozený po něm neoprávněně požaduje částku 2.200.000 Kč, protože k transferu těchto peněz nikdy nedošlo. Rovněž nebylo potvrzeno, že by si od poškozeného vypůjčil částku 8 milionů Kč, když osoby, které svědčí ve prospěch tvrzení poškozeného o předávce peněz v hotovosti, v igelitové tašce a bez jakéhokoli potvrzení, jsou osobami v blízkém vztahu k poškozenému [příjmení] a nadto se ve svých výpovědích rozcházejí. Tvrzení poškozeného se pak liší od tvrzení, která užil ve směnečném řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. 34 Cm 118/2016. Obžalovaný dále, s poukazem na konkrétní případy svých obchodních aktivit, rozporuje závěr soudu prvního stupně, podle něhož neměl z čeho zapůjčené prostředky vrátit.

Ve vztahu k bodu II/2 výroku rozsudku obžalovaný především zpochybňuje existenci společnosti Fa Ltd., od které měl vylákat finanční prostředky. Namítá, že nijak nebyl osvětlen ani vztah této společnosti k panu [příjmení], a že předmětná společnost se ani v rámci trestního řízení k věci nevyjádřila, přestože by měla být, na rozdíl od svědka [příjmení], poškozeným subjektem. Pokud nalézací soud jednal jako s poškozeným s osobou, jíž toto postavení nepřísluší, je celé řízení zatíženo podstatnou vadou. O to víc, pokud nalézací soud svědku [příjmení] přiznal, coby poškozenému, náhradu škody. Obžalovaný pak na několika případech demonstruje vnitřní rozpory ve výpovědi svědka [příjmení], v důsledku nichž jsou zásadním způsobem zpochybněna jak svědkova tvrzení, tak věrohodnost svědka samotného. Rozpory pak obžalovaný nachází i mezi tím, co vypovídá svědek [příjmení] a co k témuž vypovídají další svědci. Nalézací soud pak v rozsudku zcela opomněl jakkoli hodnotit výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení], které podporují skutková tvrzení obžalovaného ohledně počátku spolupráce, uzavření smlouvy i finančního plnění poskytnutého obžalovanému. Tím, že nebyl proveden důkaz vyšetřovacím spisem [příjmení], nebyl ve věci řádně zjištěn skutkový stav.

Nad rámec uvedeného obžalovaný v odvolání poukázal na vzájemnou komunikaci poškozených v době již probíhajícího trestního řízení, která měla za cíl koordinovat jejich aktivity vůči obžalovanému.

3. Následně obžalovaný své odvolání doplnil prostřednictvím nové obhájkyne, a to následujícím způsobem:

U bodu ad I rozsudku namítá rozpor v popisu skutku, neboť svědek [příjmení] nikdy netvrdil, že by zprostředkovatelskou smlouvu uzavřel proto, že obžalovaný má úzké vazby na vedení spořitelního družstva Artesa, nýbrž tak učinil z toho důvodu, že o obžalovaném věděl, že spolupracoval s KB a vymáhal něco pro leasingové společnosti. Proto jej požádal o zprostředkování kontaktu s odpovědnou osobou spořitelního družstva Artesa, která má odpovídající pravomoci, aby společnost C nemusela využívat oficiální neadresný kontakt, a poté, že zajistí lepší podmínky úvěrů nebo obstarání nějakého kontaktu za účelem zajištění úvěru. V důsledku toho pak nemohl být svědek [příjmení] obžalovaným uveden v omyl. Naopak svědek [příjmení] obžalovaného ubezpečil, že jeho společnosti splňují základní požadavky, které vyžaduje každý poskytovatel úvěru, zejména odpovídající zajištění, nicméně právě okolnost, že společnost C byla ve špatné ekonomické situaci a nesplňovala ani základní požadavky pro poskytnutí úvěru, byla důvodem, proč nedošlo ke zprostředkování úvěrů. Poněvadž obžalovaný byl přesvědčen o tom, že svou povinnost, vyplývající z uzavřené smlouvy, splnil, ponechal si vyinkasované zálohy. Nesprávnost svého názoru pochopil až teprve po pravomocném civilním rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 20 C 29/2015 Městský soud v Praze tak nepřipustně kriminalizuje civilní spor dvou obchodních společností. Žádným z provedených důkazů pak nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že má úzké vazby na vedení spořitelního družstva Artesa.

U bodu II/1 obžalovaný blíže specifikoval, které částky od poškozeného [jméno] skutečně převzal (když v souhrnu se jedná toliko o 6.300.000 Kč), a které nikoli. Podle obžalovaného není pravdou, že by kdy od poškozeného převzal nějaký finanční obnos v hotovosti. K tomuto poukázal i na nepřesvědčivost ať již výdajových podkladních dokladů společnosti Pa club & bar, s.r.o., svědkovi [příjmení], tak i na účelové, ve prospěch tvrzení poškozeného vyznívající svědectví jemu blízkých osob. Na podporu svých tvrzení pak zmínil obsah vzájemné komunikace s poškozeným a některé výpovědi dalších svědků. V případě smluv o půjčkách ze dnů 26. 7. 2013, respektive 9. 10. 2013 obžalovaný namítá, že mu jsou částky v nich uvedené nalézacím soudem kladeny za vinu dvakrát, v případě třetí smlouvy o půjčce z 30. 12. 2013 k jejímu naplnění vůbec nedošlo a on od poškozeného žádné peníze neinkasoval. Obžalovaný dále poukazuje na rozdíl mezi půjčkou a zápůjčkou, čímž se nalézací soud vůbec nezaobíral. Rovněž zpochybňuje tvrzení svědka [jméno] o tom, že by od něj inkasoval peněžní prostředky v souvislosti s fotovoltaičkou elektrárnou Dubí, když tato se stala předmětem společného obchodního zájmu až daleko později, což obžalovaný demonstroval na vícero listinných důkazech. Nalézacímu soudu odvolatel dále vytýká, že se nijak

nezabýval účelem každé jednotlivé půjčky, respektive zápůjčky, když ani tak ale z žádného důkazního prostředku neplyne, že by to mělo být za účelem uhrazení sjednané úplaty za postoupení pohledávky ve výši 17.000.000 Kč. Stejně tak se Městský soud v Praze nezabýval ani sjednáním splatnosti půjček, respektive zápůjček. Obžalovaný chtěl původně peněžní prostředky vrátit z kupní ceny za prodej svého rodinného domu ve Slivenci, který ovšem neprobíhal podle představ obžalovaného. Následně chtěl peněžní prostředky vrátit z výtěžku prodeje pohledávky týkající se FVE Dubí. Důvody, proč obžalovaný skutečně poskytnuté půjčky, respektive zápůjčky, svědkovi [příjmení] do dnešního dne nevrátil, jsou, že svědek [příjmení] požaduje více, než mu náleží, že o skutečné výši odmítá jednat a že obžalovaný má vůči svědkovi [příjmení] vzájemné pohledávky. Je tedy zjevné, že Městský soud v Praze nepřipustně kriminalizuje civilní spor, který mají řešit civilní, nikoliv trestní soudy.

K bodu II/2 nově obžalovaný namítl, že pro posouzení, zda jeho jednání naplnilo znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu, je rozhodné, zda společnost FARIANTE LIMITED vůbec existuje, případně kdo je jejím statutárním orgánem, čímž se nalézací soud vůbec nezabýval. Městský soud v Praze následně vzal zcela nekriticky za své tvrzení svědka [příjmení], že s obžalovaným jednal o FVE Dubí, ačkoli jmenovaný nepředložil žádnou SMS nebo e-mailovou komunikaci s obžalovaným ani žádné dokumenty týkající se FVE Dubí.

Obecně pak obžalovaný v doplňku svého odvolání napadenému rozhodnutí vytýká, že je nepřezkoumatelné, když z jeho odůvodnění nevyplývá logická návaznost mezi provedenými důkazními prostředky, jejich hodnocením a učiněnými skutkovými zjištěními na straně jedné a hmotněprávními závěry na straně druhé. Nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku nevyložil, o které konkrétní důkazní prostředky opřel svá konkrétní skutková zjištění a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazních prostředků tak, aby bylo z jeho rozhodnutí seznatelné, na základě kterých konkrétních důkazních prostředků a jakým myšlenkovým postupem dospěl k tomu kterému skutkovému poznatku. V důsledku takového souhrnného zjištění Městský soud v Praze zejména zjevně k některým důkazům přihlédl a k některým nikoliv, aniž by svůj postup v odůvodnění napadeného rozsudku odůvodnil, vzal zcela nekriticky za své výpovědi údajných poškozených, aniž by se zabýval jejich vnitřními rozpory a tyto neodstranil, nadto se nezabýval a neodstranil rozpory mezi ostatními důkazními prostředky navzájem a vzal za svá skutková zjištění, ke kterým neexistují důkazní prostředky.

4. V konečném návrhu, jak byl tento prezentován ve veřejném zasedání, odvolatel na svém oprávněném prostředku setrval. Obžalovaný [jméno] [příjmení] prostřednictvím své obhájkyne učinil návrh, aby napadený rozsudek byl zrušen a on pro nedostatek důkazů obžaloby zproštěn.

5. Intervenující státní zástupce VSZ v [obec] vnesl návrh odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnout.

6. Odvolacímu soudu je dána přezkumná povinnost podle § 254 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení nezamítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 trestního řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání. Byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto týž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

7. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu k odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] přezkoumal napadený rozsudek ve výrocích, proti nimž bylo brojeno, přezkumu podrobil také řízení, které jeho vydání předcházelo, a učinil závěr, že zmíněnému opravnému prostředku není namístě přisvědčit.

8. Předně odvolací soud dospěl ke stanovisku, že rozsudku městského soudu předcházející řízení netrpí procesními vadami, které by byly vážnými do té míry, že by mohly mít za následek nesprávnost některého z rozsudečných výroků a představovaly tak titul pro jeho zrušení. Soud postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu a nebylo zjištěno, že by práva obžalovaného, zejména práva na obhajobu a zákonný (fair) proces byla jakkoli porušena.

9. V rámci své přezkumné činnosti vrchní soud naznal, že soud prvního stupně ve věci shromáždil důkazy v rozsahu, vyžadovaném ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v míře zcela postačující k tomu, aby umožňovala učinit ve věci rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

10. Provedené důkazy pak soud prvního stupně hodnotil náležitě, v plném souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě, ale především v jejich souhrnu a ve všech souvislostech a vzájemných vazbách, přičemž výsledkem tohoto hodnotícího procesu jsou správné skutkové i právní závěry, se kterými se Vrchní soud v Praze ztotožňuje. V rámci odůvodnění svého rozsudku se městský soud náležitě a přesvědčivě vypořádal i s celou řadou výhrad a námitek obžalovaného, které představují podstatnou část argumentace jeho opravného prostředku, přičemž zcela důvodně neuvěřil obhajobě obžalovaného [příjmení], kterou shledal účelovou a provedenými důkazy vyvrácenou. Tomuto odůvodnění odvolací soud co do skutkových a právních závěrů zcela přisvědčil, neboť tyto jsou logické, přesvědčivé a pochybnosti nevzbuzující.

11. Soud prvního stupně zcela po právu dovedl vinu obžalovaného zažalovanými skutky, které správně rozdělil tak, že jednání, při němž obžalovaný s nepravdivým příslibem zajištění úvěru podvodně vylákal od poškozené společnosti Coloseum Restaurants, s. r. o., finanční plnění, posoudil jako samostatný trestný čin, a nikoli jako součást pokračující trestné činnosti obžalovaného ve smyslu ustanovení § 116 trestního zákoníku. Obžalovaný totiž v případě specifikovaném v bodu ad I výroku rozsudku skutečně toliko využil jednorázové příležitosti, která se mu neplánovaně naskytla, přičemž jeho jednání zde bylo zcela odlišné od toho, kterým se dopustil trestné činnosti vůči poškozeným [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení].

12. Nalézací soud pak správně delikttní jednání obžalovaného právně kvalifikoval jednak jako zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, to v případě skutku pod bodem I výroku rozsudku, a jednak jako zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, to ve vztahu ke skutku ad II výroku rozsudku.

13. Námitky obžalovaného jsou ve valné míře opakováním jeho obhajoby v řízení před nalézacím soudem, byť je pro ně charakteristické, že se postupem doby v rámci trestního řízení přizpůsobují situaci v tom smyslu, že nadále již nesměřují vůči jednoznačně nezpochybnitelným důkazním zjištěním, nýbrž se snaží vytvářet nové konstrukce, které by obžalovaného měly z trestné činnosti vyvinut, případně jeho vinu co nejvíce bagatelizovat. S většinou užitých námitek obžalovaného se nalézací soud, až na výjimky, přesvědčivým způsobem vypořádal, a proto ani odvolací soud tyto námitky nepřijal.

14. Pokud jde o skutková zjištění soudu prvního stupně, považuje odvolací soud za potřebné zdůraznit ve světle vznesených námitek tolik, že ve vztahu k bodu I) výroku rozsudku je zcela irrelevantní, zdali jednání obžalovaného předcházela nějaká ujednání s poškozeným ohledně případné vzájemné obchodní spolupráce, či nikoli, neboť podstatou delikttního jednání obžalovaného tu je vylákání finančního plnění od poškozené společnosti Coloseum Restaurants, s. r. o., pod příslibem zajištění úvěru, kterýžto příslib byl ze strany obžalovaného od počátku vědomě nereálný a nerealizovatelný. Jak nalézací soud v bodu 48. odůvodnění rozsudku pregnančně podává,

obžalovaný ve skutečnosti neměl žádný vliv na společnost A, to i přes deklarovanou známost s panem [příjmení], pro získání úvěru pak ani nic fakticky neučinil, a jediná jeho aktivita, kterou vyvinul, směřovala k neoprávněnému vylákání finančního prospěchu pro svou osobu formou inkasování záloh. Obžalovaný si protirečí, když na jednu stranu popisuje množství úkonů, které pro dosažení úvěru učinil, aby na druhou stranu v rámci své obhajoby namítal, že pro nezanesení do interních evidencí Artesy postačuje předběžné šetření, jehož výsledkem je negativní vyhodnocení podané žádosti. To by totiž ve svém důsledku znamenalo, a to navíc pouze tehdy, pokud by soudy přistoupily na obhajobu obžalovaného, což objektivně, s ohledem na zbylé ve věci provedené důkazy, nečiní, že obžalovaného aktivita se nedostala dál, než právě jen do přípravné fáze. Je pak zcela bezpředmětné, zdali poškozený subjekt byl schopen prokázat svou bezdlužnost či nikoli, za situace, kdy k žádnému jednání o úvěru se společností A vůbec nedošlo.

15. V reakci na doplněné odvolání obžalovaného k bodu ad I. rozsudku je nutné uvést, že nově vytvořená konstrukce toho, že svědek [příjmení] obžalovaného žádal toliko o kontakt na odpovědnou osobu spořitelního družstva Artesa, nikoli o zprostředkování úvěru, je nelogická, neboť svědek [příjmení] se na obžalovaného obrátil v okamžiku, kdy si na základě dosavadních jednání s příslušnými bankovními institucemi byl vědom své obtížné situace a kdy od obžalovaného požadoval aktivní pomoc při zajištění úvěru, jehož se standardním způsobem objektivně sám nikde domoci nemohl. Jak plyne z e-mailové komunikace mezi ním a obžalovaným, respektive mezi svědkem a jeho zaměstnankyní [jméno] [příjmení] (čl. 1845 – 49, 1855) svědek [příjmení] si byl vědom existujících rizik, tj. že jeho nemovitost nemůže plnohodnotně sloužit jako zástava pro poskytnutý úvěr, neboť nemá odpovídající hodnotu, a dále, že i jeho obchodní výsledky nejsou optimální, aby byly poskytovatelem úvěru hodnoceny jako přijatelné. Právě proto hned po prvotní výzvě Artesy na předložení podkladů o hospodaření a o stavu obchodní společnosti svědek [příjmení] bez dalšího tuto výzvu přeposlal obžalovanému s dovětkem: „Teď už je to asi na tobě.“ (viz e-maily ze dne 28. 4. 2014 na čl. 1846). Na uvedeném je možné demonstrovat skutečnou úlohu obžalovaného v procesu získávání úvěru pro společnost C Restaurants, která rozhodně nebyla tak nepatrná, jak se snaží obžalovaný soudu vsugerovat. Naprosto jednoznačně o tom sám obžalovaný píše v e-mailu svědku [příjmení] ze dne 5. 6. 2014 (čl. 1853) tak, že uzavřená dohoda měla zajistit firmám svědka [příjmení] přefinancování ve lhůtě jednoho měsíce, s VIP podmínkami v úrokových sazbách, kdy obžalovaný poukazoval na to, že komunikoval přímo s majitelem Artesy a tohoto požádal o pomoc. V předchozím e-mailu ze dne 29. 5. 2014 obžalovaný [jméno] [příjmení] informuje o tom, že při jednáních o přefinancování již komunikuje na nejvyšší úrovni. Je tak zjevné, že obžalovaný [jméno] [příjmení] utvrzoval ve výjimečnosti svého postavení i o svých mimořádných dovednostech, díky čemuž bude s to jmenovanému zajistit přefinancování jeho úvěru, ačkoli toto nebyla pravda, jak je prokazováno zbylými ve věci provedenými důkazy. Dodatečně uplatněnou odvolací námitku obžalovaného proto nelze ani v nejmenším považovat za důvodnou.

16. Odmítnout je třeba i námitky obžalovaného ve vztahu ke skutku II/1 výroku napadeného rozsudku, týkající se údajně nerealizovaných hotovostních předání peněz jednak v rozsahu částky 8 milionů korun a jednak tří jednomilionových plnění ve dnech 26. 7. 2013, 9. 10. 2013 a 30. 12. 2013, neboť, a nalézací soud toto v odůvodnění svého rozsudku podrobně v bodu 52. rozvedl, v daném směru vina obžalovaného plyne z výpovědi poškozeného, ze svědectví celé řady osob, které viděly předávání finanční hotovosti obžalovanému v tábořském hotelu Palcát, respektive z obsahu provedených listinných důkazů, jimiž jsou především uznání dluhu v částce 11.700.000 Kč z 22. 8. 2014, smlouvy o půjčkách ze dnů 26. 7. 2013, 9. 10. 2013, ale i ze dne 30. 12. 2013, které byly zajištěny směnkami, znějícími každá na částku 1.000.000 Kč, a e-mailová komunikace obžalovaného s poškozeným [jméno] [příjmení], dokumentující současně stav zadlužení obžalovaného jakož i rozsah výmluv, které tento užíval jednak k vyzískání dalších peněz od poškozeného a jednak k ospravedlnění jejich nevracení. Odvolací soud nespatřuje ve svědectví [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] nějakých zásadních

rozporů, jak se snaží namítat obžalovaný, když sice je patrné, že jmenovaní nejsou ve shodě o tom, jestli o převzetí peněz poškozený svědkyni [jméno] [příjmení] na místě cosi písemně potvrzoval nebo ne, a jestli při příchodu svědkyně do restaurace hotelu Palcát zde již obžalovaný byl, nebo nikoli, neboť toto je zcela nerozhodné ve světle následného projevu vůle obžalovaného, který v kontextu s touto objektivní skutečností písemně uznal svůj dluh v rozsahu, který potvrzuje vyinkasování i částky 8 milionů korun. Díky záznamům svědkyně [jméno] [příjmení] o hotovostních transakcích pak není pochyb o tom, kdy k tomuto jedinému případu předávání 8 milionů korun v hotovosti došlo, a že se tak skutečně stalo rozhodného dne v hotelu Palcát.

17. Nedůvodná je námitka obžalovaného zpochybňující přijetí částky 200.000 Kč dne 3. 11. 2014, neboť opak je jednoznačně prokazován výpisem z účtu obžalovaného u Citibank na č. 1451, podle něhož byla tohoto dne poškozeným [jméno] [příjmení] ve prospěch účtu obžalovaného poukázána právě částka 200.000 Kč.

18. Ve vztahu k půjčkám ze dnů 26. 7. 2013, 9. 10. 2013 a 30. 12. 2013 je možné námitky obžalovaného odmítnout ještě snadněji, neboť on sám při hlavním líčení přijetí těchto půjček doznal a rozporovat je začal teprve až ve svém odvolání, a to pouze ve vztahu k prvním dvěma půjčkám, existenci té třetí dokonce zpochybnil až v doplnění svého prvotního odvolání učiněného novou obhájkyň, přičemž, jak již bylo podrobně rozvedeno v napadeném rozsudku, půjčky z rozhodného data jsou potvrzeny jak písemnými smlouvami, tak vystavenými směnkami a především je obžalovaný opakovaně potvrzoval ve své elektronické komunikaci s poškozeným. Jednoznačně pak neobstojí námitky obžalovaného o tom, že půjčky mu byly poskytnuty teprve následně po uzavření smluv, a že jsou mu tak za vinu částky nesprávně přičítány dvakrát, neboť obžalovaný sám již ve své první výpovědi v přípravném řízení uvedl, že 3 miliony korun od poškozeného převzal v období předcházejícím termínům uzavření zmíněných smluv o půjčkách, a že tedy předmětné smlouvy pouze deklarovaly vztah, který již v době jejich vytvoření existoval. Uvedené je nakonec potvrzováno i výdajovými pokladními doklady z předmětné doby, předcházející okamžiku sepsání inkriminovaných smluv.

19. Na místě je vypořádat se i s obžalovaným předestřeným právním exkursem, týkajícím se institutu půjčky, respektive zápůjčky. Souhlasit lze s jeho výkladem, co se týče konstatování, že je rozhodující, zda skutečně došlo k přenechání peněžních prostředků mezi stranami, nicméně ve světle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2547/2011 je důkazní břemeno přeneseno na akceptanta půjčky, který svým podpisem tuto půjčku stvrdil, a toto důkazní břemeno obžalovaný v dané věci neunesl. Protože je však projednávána věc obžalovaného v rámci trestního řízení, kde vina obžalovanému musí být aktivně prokázána, soud znovu odkazuje na předešlou pasáž odůvodnění tohoto rozhodnutí, v němž je podrobně rozvedeno, že předání peněz do dispozice obžalovaného bylo provedeným dokazováním potvrzeno.

20. Stejně irelevantní pak je i námitka obžalovaného o údajně nejasném původu předávaných hotovostí, neboť ve věci není sebemenších pochyb o tom, že poškozený finančními částkami v daném objemu obvykle disponoval, tudíž je prokazatelně mohl užít k dalším operacím, a to včetně těch, při kterých zapůjčil peníze obžalovanému. Obžalovaný sám uvedl svou obhajobu již v přípravném řízení tím, a toto i zopakoval při hlavním líčení, že o poškozeném věděl, že je bývalým bankéřem a obrátil se na něj právě proto, že měl finanční prostředky nezbytné pro záměr obžalovaného zakoupit pohledávku společnosti S, týkající se fotovoltaické elektrárny Dubí.

21. Předmětným konstatováním je tak současně možné odmítnout i další z užitých iracionálních argumentů obžalovaného z jeho dodatku k odvolání, o tom, že zprvu peníze inkasované od poškozeného nijak s FVE [obec] nesouvisely. Obžalovaný tak sám svá dosavadní tvrzení rozporuje, což samo o sobě věrohodnosti celého jeho odvolání nepřidává.

22. Pokud obžalovaný v dodatku svého odvolání dále napadá všechna ta finanční plnění učiněná v jeho prospěch poškozeným [příjmení], která nebyla poukázána na jeho bankovní účty, i zde tak činí zjevně účelově, využívaje absence přímého listinného důkazu proti jeho osobě. Těžko je ale

možné se vyjadřovat k argumentaci obžalovaného podrobněji, když on sám v e-mailové korespondenci s poškozeným již dne 22. 8. 2014 (čl. 348) prohlásil: „nemám šajnu, kolik jsi mi (poškozený Jeníček) půjčil“. Sotva tak lze předpokládat, že po pěti letech se jeho povědomí o tomto nějak výrazně změnilo, navíc ve smyslu jeho preciznějšího uvědomění si, a že tak jeho aktuálně užívané argumenty o tom, proč a kterou hotovostní platbu od poškozeného [jméno] nepřijal, skutečně odpovídají realitě.

23. K předávané hotovosti je pak dále nutné zmínit i to, že byt' obžalovaný ve svých odvoláních tento způsob přijetí peněz od poškozeného [jméno], ale i od poškozeného [příjmení] [jméno] [příjmení] (skutek ad II/2 výroku rozsudku) naprosto odmítá, v prvotní své výpovědi v přípravném řízení takto striktní postoj k tomuto nezaulal a k žádnému takovému prohlášení se neuchýlil. Nadto v případě obou poškozených u předávek peněz obžalovanému v hotovosti byly v případě částek 8 milionů korun, respektive 3 milionů korun přítomny i další osoby, které o tomto mohly podat svědectví, o výběrech částek v souhrnné výši 1.300.000 Kč svědčí výpisy z účtu poškozeného [jméno] ze dnů 3. 10. 2013, 21. 5. 2014, 22. 8. 2014, 17. 9. 2017 a 4. 5. 2016 a do kontextu toho zapadají i výdajové pokladniční doklady (čl. 382 a násl.), prokazující jednak to, že poškozený již před 26. 7. 2013 obžalovanému za účelem půjčky na FVE Dubí poskytl v hotovosti peněžní obnosy, a jednak že v tom pokračoval i posléze, včetně období konce září 2013, kdy obžalovaný měl od něj inkasovat v souhrnu 3.700.000 Kč, což vše nalézací soud při vytváření svých skutkových závěrů řádně a správně zhodnotil.

24. Ve vztahu k bodu II/2 výroku rozsudku obžalovaný své námitky směřuje v převážné míře k subjektu poškozeného, kterým podle něj není Ing. [jméno] [příjmení] a fakticky ani společnost Fa Ltd, nicméně ani těmito námitkám obžalovaného nelze přisvědčit, neboť postrádají racionálního podkladu. Existence společnosti Fa Ltd. je dostatečně podložena již jen tím, že jí byl peněžním ústavem zřízen bankovní účet, byt' se tak stalo prostřednictvím zplnomocněné [jméno] [příjmení], z kterého nakonec obžalovaný, bez námitek, přijal dvě pětimilionová plnění. Správně pak v trestním řízení bylo coby s poškozeným jednáno s Ing. [jméno] [příjmení], a správně bylo nalézacím soudem rozhodováno o jeho nároku na náhradu škody. Byt' ve věci není pochyb o tom, že finanční plnění ze strany Fariante Ltd. bylo iniciováno právě Ing. [jméno] [příjmení], a právě v souvislosti s domluvou, která proběhla mezi ním a obžalovaným, a že s největší pravděpodobností se tu jednalo přímo o peněžní prostředky Ing. [jméno] [příjmení], fakticky k legitimizaci postavení Ing. [jméno] [příjmení] v trestním řízení, coby poškozeného, došlo dohodou o postoupení pohledávky mezi ním a společností Fa Ltd, jejíž přílohou byla i kvitance, dle níž vůči sobě postupitel a postupník nemají žádné vzájemné závazky ani pohledávky (viz čl. 468 – 72). Rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 682/2016-59 a č. j. 8 Tdo 1719/2016-27, na která v rámci své argumentace poukazuje obžalovaný, nejsou s tímto tvrzením v žádném případě v rozporu, poněvadž v nich je reagováno na zcela jinou situaci, než která panuje v projednávané kauze. V citovaných rozhodnutích byl řešen rozsah práv v trestním řízení, které nabude právní nástupce poškozeného, když primárně toto bylo vztaženo k otázce případného udělení či odepření souhlasu s trestním stíháním podle § 163 odst. 1 trestního řádu. Z ustanovení § 45 odst. 3 trestního řádu přitom jednoznačně plyne, že na právního nástupce poškozeného v trestním řízení přechází toliko oprávnění uplatnit nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení, což se ale právě v případě Ing. [jméno] [příjmení] stalo a orgány činné v trestním řízení tudíž ve vztahu k němu postupovaly procesně bezvadně.

25. Obžalovaný konečně ve vztahu k bodu II/2 výroku rozsudku namítá, že nalézací soud nesprávně vychází z výpovědi poškozeného [příjmení] [jméno] [příjmení], co se týče vzájemné spolupráce, kdy podle obžalovaného nebylo nijak přihlédnuto k výpovědím svědků z řad současných či dřívějších pracovníků GIBS. Tyto námitky je ovšem třeba rovněž odmítnout, neboť soud prvního stupně se s těmito argumenty v napadeném rozsudku vypořádal, a to měrou dostatečnou, když jeho závěr o irelevantnosti těchto námitek vrchní soud sdílí a proto na odůvodnění rozsudku, konkrétně na jeho bod 53., pouze odkazuje.

26. K bodu II/2 nově obžalovaný namítl, že Městský soud v Praze následně vzal zcela nekriticky za své tvrzení svědka [příjmení], že s obžalovaným jednal o FVE Dubí, ačkoli jmenovaný nepředložil žádnou SMS nebo e-mailovou komunikaci s obžalovaným, ani žádné dokumenty týkající se FVE [obec]. Ani tyto námitky obžalovaného nejsou opodstatněné. Nálezací soud se s nimi náležitě vypořádal, když za podklad svých závěrů vzal výpovědi svědků ing. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno], kteří ve shodě popsali jednání obžalovaného s ing. [jméno] [příjmení], předávky peněz v hotovosti a listin obžalovanému a toto dali do souvislosti právě s nabídkou zprostředkování obchodu s fotovoltaickou elektrárnou. Do kontextu je pak potřeba zasadit i nezpochybnitelný převod 10 milionů korun na účet společnosti obžalovaného [příjmení] 7 ze strany Fariante Ltd, a i okolnost jednorázového vybrání této částky obžalovaným, jak městský soud správně učinil. Závěry nálezacího soudu o podvodném jednání obžalovaného ve vztahu k poškozenému ing. [jméno] [příjmení] jsou tak odůvodněné a správné.

27. Správný je i závěr nálezacího soudu obecně ve vztahu k bodu II výroku rozsudku, dle něhož obžalovaný nebyl schopen vypůjčené peníze poškozeným vrátit, neboť neprováděl žádné obchody, z nichž by vytvářel profit, a již vůbec ne ve vztahu k získání fotovoltaické elektrárny v Dubí. V daném ohledu proto rovněž postačí odkázat na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozsudku (body 51. a 52.).

28. K obecným námitkám odvolatele je pak potřeba uvést, že právě jím rozporovaný postup soudu prvního stupně, při kterém tento hodnotil provedené dokazování v souhrnu, je jediný správný, neboť důkazy sice lze posuzovat i izolovaně, a trestní řád to po soudu dokonce požaduje, nicméně uvedené posouzení jednotlivých důkazů samostatně pak musí být zasazeno i do komplexního náhledu na celou věc, tedy každý důkaz musí soud hodnotit i ve vzájemných souvislostech. Proto je důležité ve věci zdůraznit to, že modus operandi obžalovaného byl v případě útoku pod bodem II výroku rozsudku shodný, a že se odlišoval pouze v osobách, na které svým podvodným jednáním zacíлил, přičemž tyto osoby se až do zahájení trestního řízení navzájem neznaly. Obžalovaný pokaždé činil vše pro to, aby poškozené [jméno] [jméno] a ing. [jméno] [příjmení] přesvědčil o lukrativnosti jím nabízených obchodních aktivit, a své výjimečnosti, kteréžto v kombinaci se jmenovaným se jevilo jako vhodné pro investování jejich finančních prostředků, ačkoli ve skutečnosti nic z obžalovaným tvrzeného nebyla pravda. Realitou se tak staly pouze předávky peněz do dispozice obžalovaného hotovostně i bezhotovostním převodem, zatímco poškozeným se od obžalovaného nedostalo ničeho, než jen výmluv a úskoků. Správné je proto srovnání a dání do souvislosti veškerého jednání obžalovaného, které plyne z relevantních svědeckých výpovědí a listinných důkazů, vztahující se ke každému z obou útoků, při němž obžalovaný po obou poškozených požadoval peníze na úhradu postoupení pohledávky i poté, co návrh takové smlouvy zanikl.

29. Odvolací soud dále přezkoumal výrok napadeného rozsudku, kterým obžalovanému jednak za užití § 44 trestního zákoníku bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu a jednak mu byl za jednání pod bodem II. výroku rozsudku uložen trest odnětí svobody. Odvolací soud ani zde žádných vad neshledal. Nálezací soud správně dovodil, že za trestný čin, specifikovaný v bodu I. výroku rozsudku, by bylo na místě obžalovaného potrestat uložením trestu souhrnného, a to ve vztahu k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 7 T 55/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 7 To 226/2015, nicméně s ohledem na to, že by mu tento trest byl ukládán ve výměře limitované minimem dvěma a maximem osmi lety a citovaným rozsudkem již byl obžalovaný potrestán trestem odnětí svobody v trvání 3 let, s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 4 let, je ukládání jen nepatrně zvýšeného trestu nadbytečné, když účel trestu u obžalovaného zde přiměřeně plní již ten současný.

30. Obdobně přiléhavě byl obžalovanému za trestnou činnost specifikovanou pod bodem II. výroku napadeného rozsudku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání sedmi let. Takto vyměřený trest rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný, když nálezací soud při svém rozhodování zhodnotil všechny polehčující okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného maximálně možným způsobem a takto vyměřený trest odpovídá kritériím § 39 trestního zákoníku.

31. Správně pak nalézací soud podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku rozhodl i o zařazení obžalovaného pro výkon uloženého trestu do věznice ostrahou, neboť tam obžalovaný podle zákona patří.

32. Žádné vady pak nebyly shledány ani v té části rozsudku, v níž soud prvního stupně rozhodl o povinnosti obžalovaného nahradit poškozeným škodu v rozsahu, jak je v něm podrobně specifikováno, přičemž správně nalézací soud poškozeného [jméno] [jméno] v části, v níž již bylo v mezidobí meritorně rozhodnuto, odkázal s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

33. Po vyhodnocení všech relevantních skutečností, jak byly zmíněny a rozebrány výše, Vrchní soud v Praze uzavřel, že na opravný prostředek, který v této věci byl podán, je nutno nahlížet jako na nedůvodný, a proto jej jako takový postupem podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti pravomocnému rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni do dvou (2) měsíců od doručení toho rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 3. prosince 2019

JUDr. Milan Krejčířík
předseda senátu